

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

De Fideicommissis, Primogenitvris, Et Majoratibvs

Luca, Giovanni Battista de

Coloniae Agrippinae, 1690

Disc. CXXXIII. Firmana fideicommissi de Fulchis. De eadem materia prælegati eadentis necnè sub fidei commisso universalis, sive sub particulari omnium bonorum stabilium; Et quando dicendum non sit ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74060)

¶ *Sex decem vel quinque inveniuntur, quæ percutiant casum præcisum, sive ad illum adaptentur.*

Eoque magis, tam occasione istius controversiæ quam plurimum, ac plurimum sub eodem articulo cadentium, advertentiam dictam circumstantiam causare quidem conjecturam efficacem pro statuenda regula, dum ita nostris majoribus visum est, non autem necessariam, quia cum in hac Ditione sit stylus præmittendi legata, omnesque aliæ dispositiones, demum verò in fine adiciendi hæredis institutionem, ac substitutiones, & fideicommissa, hinc proinde ista verba in omnibus aliis &c. vel familia provenire videntur potius à quodam stylo Notariorum, quam à certa discreta voluntate testatoris, ideoque de facili admittenda est limitatio.

Applicando igitur ad rem; Pro huiusmodi prælegatorum inclusione plura facere videbantur; Primum scilicet, quod bona in eis contenta essent insignia & meliora, ut in specie cæteris relatis advertitur apud Buratt. dicta decis. 168. numer. 13. Secundo quia adsorbere videbantur notabiliorum partem hæreditatis ex plenè deductis per Honded. dicto conf. 71. numer. 17. & sequen. cum aliis per Fusar. dicta quest. 650. numer. 74. cum sequen. Buratt. decis. 847. numer. 10. Tertio quia prælegata facta fuerunt iure institutionis, ex deductis per eundem Honded. dicto conf. 71. numer. 27. & 28. Fusar. dicta quest. 650. numer. 88. Rota dec. 646. num. 8. par. 4. rec. Quarto quia in prælegato facta Bartholomæo testator dicit facere in executionem assignationis factæ in vita pro ejus parte & portione, unde propterea hæreditatem magis quam legatum importare videtur Honded. dicto conf. 71. num. 17. cum sequen. Buratt. dicta decis. 847. num. 10. Et quinto quia prælegata præcedunt, substitutio autem quæ subsequitur indefinite facta est ipsi personæ, ut latè deducit Honded. dicto conf. 71. num. 10. cum seqq. & num. 14. cum sequen.

Converso autem pro exclusionem concurrerant; Primum dicta vehementer conjectura resultans à verbis exceptivis, in aliis autem bonis &c. in institutione contenta; Secundo ex oneribus particularibus quæ ipsis prælegatis expressè adjecit, unde resultat videtur argumentum, quod quando testator in his bonis gravare voluit dixit, ergo noluisset id quod non dixit; Tertio quia in pluribus ordinationibus ac præceptis, occasione privandi contravenientes, contradistinxit hæreditatem à prælegatis; Quarto quia, substituendo in casu contraventionis, pariter eandem contradistinctionem adhibuit; Quinto ex deficientia illarum conjecturarum, & circumstantiarum, quæ pro inclusione prælegati ponderari solent apud Honded. conf. 71. & alios relatos per Fusar. dicta quest. 650. & per Rot. dicta decis. 646. par. 4. rec. & apud Buratt. dicta dec. 847. & alios; Et quinto demum foriter, quia satis dubitari poterat, an fideicommissum universale duraret, cum reciproca præsertim de linea ad lineam in ulterioribus descendentibus, ob defectam conditionem substitutionis per mortem hæredum cum filiis juxta celebrem decisionem Oldrad. conf. 21. Quicquid enim esset de hoc puncto, super quo utpotè non requisitus maturum iudicium non efformavi, neque aliquod responsum dedi; Adhuc tamen ponderabam, quod ubi etiam ex conjecturis probabilibus dici posset istud fideicommissum universale adesse, adhuc tamen cum non esset expressum sed conjecturale, idè esset nimium multiplicare præsumptiones

Cardin. Luca de Fideicom.

contra vulgarem regulam, quæ licet verè & propriè procedat, quando agitur de præsumptionibus æquè principalibus, non autem quando una venit in consequentiam alterius, ac potius tanquam ejus effectus, Attamen negari non posse observabam, quin exinde resuleret aliqua conjectura cum aliis conjungenda, cum consuetæ regula, ut singula quæ non profunt, &c.

Et ex his quæ mihi videbantur esse magis specialia, ideoque præponderantia aliis supra in contrarium ponderatis utpotè magis generalibus, pro meo sensu inclinabam potius in negativam, ex eo præsertim quod saltem negari non posset, ita hæc reddi probabiliter dubia, stante propositione, quam hodie nimis frequentem ac receptam habemus toties per Rotam firmatam, ut in dubio, ex regula quæ pro libertate facit, pro exclusionem oneris, ac fideicommissi respondendum sit; Insinuabam tamen hæc pro solo meo sensu seu iudicio, de quo tantum in huiusmodi conjecturalibus materiis respondere conceditur, & in quibus stultitiæ species videtur, certum ac determinatum responsum dare pro veritate, dum ob ingeniorum nimiam varietatem, ac fortius, quia ex tot diversis decisionibus, atque Consulentium præsertim diversitatibus, ista materia adeo involuta est, quod volentes sustinere solem in media nocte adhuc auctoritates desuper habeant, vel eas deducere possint, Undè propterea id magis proprium genium confovendo, in ea persisto opinione, quod ista præsertim fideicommissaria materia in ratione discurtiva, seu ratiocinativa pro facti qualitate tractari debeat, principaliter insistendo super iudicando substantiam verisimilis voluntatis.

FIRMANA FIDEICOMMISSI DE FVLCHIS

PRO

CAROLO FVLCO,

CVM

FRANCISCO MORO.

Cusus variè decisus per Rotam.

De eadem materia prælegati cadentis necnè sub fideicommissio universalis, sive sub particulari omnium bonorum stabilium; Et quando dicendum sit, non prælegatum distinctum à fideicommissio, sed potius quod importet quamdam majorem portionem unius ex vocatis ad unum, & idem fideicommissum.

D d

SYM:

S Y M M A R I U M.

- 1 **F**idei series.
- 2 Quod in fideicommissis non attendatur duplici-
tas vinculi, sed consanguinei tantum succedant
cum fratribus utriusque.
- 3 Quod legatum domorum ad habitandum importet le-
gatum proprietatis in perpetuum non autem solius
habitationis.
- 4 De resolutione cause ejusque fundamentis.
- 5 Renunciatio liti non censetur renunciare causa remis-
sivè.
- 6 Quod transactio extinguat non solum litem, sed omnia
jura, omnesque actiones.
- 7 Renunciatio in bonis non transitoria ad extraneos in-
telligitur de rebus personis capacibus.
- 8 Transactio capit solum ea, quæ sunt deducta in litem.
- 9 De fundamentis resolutionis cause.
- 10 Quod de stylo decisiones Rote sunt præsupponenda.
- 11 Quando legatum ad habitandum importet legatum
ipsius domus in proprietate, vel sola habitatione.
- 12 Decisiones Rote non attenduntur in iis, quæ obiter
dicuntur.
- 13 Quod prælegatum non sapit sub fideicommissis, si in-
stitutio fiat in aliis bonis.
- 14 Contrarium isto casu quod prælegatum veniat, & de
ratione.
- 15 De circumstantia, ob quam prælegatum veniat, imò
quod verè non sit prælegatum, sed quædam pinguior
portio.
- 16 Quid importent verba ad memoriam &c.

D I S C. CXXXIII.

Silentius Fulcus de anno 1561. in ejus testamen-
to ordinato cum forma servari solita in Verbe
& Statu Ecclesiastico, disc. præcedenti insinuata,
præmittendi scilicet omnia legata, aliasque dis-
positiones, in fine verò adijcitur institutio nem
hæredis, relinquit Fulco filio primogenito Hora-
tius ejus fratris domos ac possessiones existentes in
Terra S. Victoriæ patriæ originaria, seu domicilia-
ria, sub conditione continuè, diù noctuque dic-
tas domos habitandi, quod si facere noluerit vel
non potuerit, voluit quod dictæ domus & pos-
sessiones sint ipso jure Marci Marini alterius filii
ejusdem Horatii, cum eadem conditione; Et si pa-
riter iste noluerit, vel non potuerit, sint Marcelli
alterius filii cum eadem conditione, subjungendo
deinde hæc verba præcisa, *Et hoc relitum sit ad fa-
vorem habitatoris domorum dicti testatoris &c.* De-
inde verò cum consueta formula in omnibus restan-
tibus bonis hæredem instituit dictum Horatium
fratrem, cui substituit præfatos tres filios, & om-
nes alios masculos ab eo nascituros cum recipro-
ca inter eos in portione decedentis sine filiis, in-
jungendo deinde dicto Horatio & ejus filiis mas-
culis prohibitionem vendendi, alienandi, & per-
mutandi bona stabilia, dictæque prohibitioni
annectendo hæc verba præcisa, *Sed illa perpetuè
remaneant ad memoriam testatoris & sustentationem
familie Fulcorum, & in casu contraventionis posses-
sionis vel domus permutata & vendita per unum, tam
de hæredibus quam de legato facta ad favorem habita-
torum revertatur ad alium coheredem non alienan-
tem &c.* Cum autem exorta esset controversia su-
per reliquis bonis hujus hæreditatis, an scilicet ad-
esset fideicommissum successivum ad favorem filiorum

superstitium ex dictis filiis Horatii, vel postea
substitutio per eorumdem filiorum eadem
evanuisse juxta *conf. 21. Oldrad. introducta in
in Rota coram Pamphilio de anno 1601.* Quæ
dicuntur decisiones firmantes dictum fideicom-
missum deductum ex dicta ratione alienationis pro-
hibitioni adjecta, ut patet ex *decisionibus 44. & 45.
par. 1. rec. Exorta* que alia controversia super
concuria in hac successione inter fratres in
one fratris defuncti, super unitate vel diver-
sitate vinculi, an scilicet fratres consanguinei
concurrerent cum fratribus utriusque cognati-
onem de anno 1604 coram Penia prodiit resolutio
habilis consanguineis tantum cum præfatis
dicti fideicommissi, ut patet ex *decis. inter
Penia 1138. revisa & confirmata coram Carthago
anno 1646. inter suas decis. 91.*

Hoc autem medio tempore, defunctus
Fulco primo prælegatario, superstitibus
Etus Marcellus alter ejusdem Fulci filius
tendens factum esse locum dicto legato ad quædam
illudque terminatum esse cum persone Fulci
dicium contra istius filios in iis, Et in
causa in Rota coram Merlino de anno 1622, &
duæ prodierunt decisiones firmantes dictum
prælegatum non importare telam habitandi
tanquam speciem servitutis cum persone præ-
terminantem, sed importare ipsorum bonorum
proprietas cum onere habitandi, hæc
ad proprios filios transmitti potuisse, ut patet
decisionibus de super editis inter illas *Merlino
380. & 408.* Demum verò mortuo legatario
timo ex filiis dicti Fulci, scripto hæc de
cisco Moro, Carolus dicti Marcelli filius
est possessionem, tam honorum hæreditatis
dicti testatoris, quam etiam eorum que ceteris
sub dicto prælegato.

Et introducta causa in Rota coram Veris-
sumptaque disputatione in summarissimo
sorio mantentionis, sub die 23. Januarii
favorem Caroli responsum fuit, sed concessa
va audientia, & repropofita causa coram
mont subrogato, mandatum fuit videri de
jure, super quo assumpta disputatione, sub
Junii 1669. pro Francisco hæredis responsum
ex duplici fundamento; Primo scilicet, quod
prælegatum per Fulcum primum prælegatum
absque alio onere transmissum fuerit ad equi-
des, ipso onere cum ejus vita terminato præ-
mata in dictis decisionibus 380. & 408. Merlino.
Et secundò ob obstaculum cujusdam transactio-
nitæ de anno 1650. inter dictum Iosephum
cisci auctorem, ac dictum Carolum & fratrem
fati Marcelli filios nominatim super dicta
legati agitata coram Merlino, ac super aliis
tis, adversus quam resolutionem concessa
audientia pendet revisio.

Istud ultimum fundamentum videbitur
facti quam juris, super intelligentia scilicet
ratione dictæ transactionis, circa quam
procedit, cum generalibus, quod transactio
sui natura, non solum extinguit litem, cum
rùm & non causa fuisse renunciatum ex hoc
dicebatur, ex propositione, de qua præfatis
tir. de beneficiis, quod renunciatio liti non censetur
renunciare causæ, sed quod extinguit etiam
jura, omnesque actiones juxta generaliter
tus in cap. 1. de transact. & 1. fratres Old. eadem
concordant. apud Merlino. decis. 874. Greg. de
passim.

Mihi verò scribenti pro Carolo ista generalitas non placebat, quamvis neque placeret altera generalitas, quam tanquam Advocatus deducebam, ut renunciatio litis non importet renunciacionem causæ ut supra, sed præsupposito, quod istud prælegatum caderet sub fideicommissio ut infra, credebam rectè intrare theoricam Bart. in l. qui Romæ. duo fratres ff. de verborum obligat. num. 24. de qua cæteris relatis per Rotam decis. 186. par. 3. rec. cum aliis de quibus pluries sub tit. de renunciat. & sub tit. de emphyteus. disc. 53. & alibi, quod scilicet ubi fit renunciatio vel transactio super bonis differentibus ad extraneos hæredes non transmissibilibus inter personas capaces, quatum una alteri cedat, intelligendum est favore ejus, eorumque successorum capacium, & non aliàs.

Ac etiam quia cum pro meo sensulsi non fuisset inter dictas partes super puncto libertatis bonorum, & an bona cadentia sub prælegato, venirent necne sub fideicommissio reciproco, sed fuerit super solo puncto, an dictum prælegatum consisteret in ipsorum bonorum substantia & proprietate, itaut ad prælegatarii filios transmitti potuerit, vel potius contineret simplex legatum habitationis cum vita extinctum; Hinc proinde super hoc transactum fuit, ex recepta regula, quod transactio restringitur ad ea quæ in litem deducta sunt, quoties nimia amplitudo verborum vel alia facti circumstantia non inducant implicitam donationem, vel pactum de non potendo circa alia extralitem existentia, juxta ea quæ super hujusmodi regula ac limitatione respectivè habentur sufficienter deducta in Romana seu Perusina bonorum sub tit. de feudis disc. 47. ubi allegantur deducta per Gregor. & Add. decis. 178. decis. 129. par. 10. num. 8. & decis. 217. num. 19. & seqq. par. 11. rec. & passim; Possunt enim simul stare, ut retento præsupposito fideicommissi, & comprehensione hujus prælegati sub eo, idem prælegatum potius pertineret ad filios & descendentes dicti primi prælegatarii, neque transitum faceret ad alias lineas, nisi ista terminata, ut infra, & tamen quod non per hoc resultaret libertas cum facultate transmittendi ad extraneos.

Et propterea cum lis fuisset, magis super pertinentia, quam super existentia seu substantia fideicommissi, hinc propterea non bene ex dicta transactioe inita super pertinentia inferri poterat ad substantiam seu existentiam, de qua non fuit formiter disputatum, Ideoque observabam hujus transactioe interpretationem, seu istius puncti decisionem, pendere ab altero super negotio principali, in quo si fideicommissum non adest, frustra querere oportet de transactioe, sed si adest, reflectendo etiam ad solam veritatem resolutio ex præmissis videbatur parùm tuta.

Quatenus igitur pertinet ad dictum punctum comprehensionis istius prælegati sub fideicommissio universali totius hereditatis, vel saltem omnium stabilium duo deducebantur fundamenta per scribentes pro dicto hærede extraneo, & per Rotam in dicta decisione canonizata; Primum scilicet consistens in regula generali, de qua in duobus discursibus proxime præcedentibus, quod cum præcedente prælegato, institutio concepta esset cum verbis restrictivis in omnibus restantibus bonis, Idcirco ob ista verba restrictiva, prælegatum non veniat sub fideicommissio ipsi institutioni adjecto; Et secundò principaliter ob firmata in dictis decisionibus 380. & 408. Merlini, quod scilicet istud prælegatum consisteret in ipsorum bonorum substantia &

Card. de Luca de Fideic.

proprietate, non autem in simplici habitatione; Cumque in eisdem decisionibus insinuetur, quod propterea tale legatum cum persona legatarii non extinctum transmitti poterit, hinc intertur istas decisiones esse præsupponendas, & non posse impugnari vel ad controvertiam deduci, aut contra eas resolutionem capi, ex eisdem Tribunalis receptissimo, & quidem commendabili stylo præsupponendi resolutiones, illasque non revocandi ineidenter sub disputatione diversi dubii, sed non nisi cum disputatione dubii particularis, an esset standum vel recedendum à decisis.

Resolutio, reflectendo ad solam veritatem, non captivavit intellectum; Quatenus enim pertinet ad hoc secundum fundamentum, non negabam dictum assumptum, ex receptissimo stylo Tribunalis resultans, quod decisiones editæ super uno dubio vel puncto, in disputatione alterius dubii vel puncti sunt præsupponendæ, Negabam tamen applicationem ad casum, quodque punctus non esset decisus circa libertatem hujusmodi bonorum, ac transmissibilitatem ad extraneos, cum de hoc non fuerit formiter disputatum, ut clarè comprobatur contextus ipsarum decisionum, ex quibus liquet, disputationem fuisse, an ageretur de simplici legato habitationis jure servitutis personalis; Atque in hoc bene dicitur, quod percuteret ipsorum bonorum proprietatem seu substantiam juxta distinctionem, de qua præsertim sub tit. de servit. disc. 66. inter triplicem speciem legandi, quod scilicet Aliud est legatum domus ad habitandum, Aliud verò legatum habitationis domus; Et aliud legatum facultatis habitandi, ut primo casu veniat ipsa domus in proprietate cum solo onere habitandi cessante cum persona juxta superius deducta in Romana fideicommissi de Coronis disc. 131. In secundo autem importat formalem servitutem cum jure etiam locandi vel aliàs durante proprio jure concedendi habitationem domus absque mixtura hæredis; Et tertio importet simplicem facultatem habitandi merè personalem, ac alteri non cessibilem, atque isto casu verè erat juxta primam speciem ob mixturam præsertim aliarum possessionum & domorum in eodem Oppido; Sed non exinde inferri potest ad bonorum libertatem, eorumque non inclusionem sub fideicommissio, dum eo etiam posito, rectè subsistere possunt dictæ decisiones Merlini ad favorem filiorum & descendentium dicti primi prælegatarii, tanquam de linea prædicta, contra alios quamvis de genere vocato, de linea in hoc prælegatos minus dilecta & subsidiariè vocata; Et propterea advertēbam intrare propositionem in eodem Tribunali receptissimam & quotidianam, quod decisione Rotæ dicuntur talis in iis punctis, qui principaliter disputati fuerunt, atque cadebant sub dubio, non autem super iis quæ incidenter ac puncto principaliter non disputato ad alium effectum obiter dicuntur, ut pluries hoc eodem tit. ac alibi advertitur.

Hinc proinde, totus disputationis cardo pro meo sensu consistebat in ipso articulo principali, an scilicet sub fideicommissio universali cadere necne istud prælegatum; Et in hoc, quando ageretur de sola substitutione reciproca expressæ ac dispositivè ordinata in ipsa institutione Horatii primi hæredis, occasione substitutionis sibi factæ ad favorem ejus filiorum masculorum, admittēbam quod obstatet dicta regula resultans ab illis verbis restrictivis in omnibus aliis, sive in omnibus restantibus &c. ut advertitur in duobus discursibus proxime præcedentibus.

LUCA
nensis
et
I

dentibus; Licet enim pro meo sensu ex quibuscumque etiam levibus conjecturis istius regulæ limitatio de facili admitti debeat, cum in effectu ista sit verborum formula resultans magis à stylo seu formulario Notariorum, quam quod denotet discretam testatoris voluntatem, Attamen quia placuit ita dictam regulam firmare, quoties aliæ conjecturæ non urgerent, admittebam cum illa procedendum esse ut advertitur *disco. preced.*

Verùm quia eadem Rota coram Pamphilio usque ab anno 1601. firmavit adesse alterum fideicommissum magis amplum, implicite deductum ex dicta ratione, principaliter, ac dispositivè adjecta prohibitioni alienationis bonorum stabilium, ita ut resultaret limitatio regulæ resultantis ex vulgari *deca. Oldradi conf. 21.* undè filii in conditione positi, non solum non facerent deficere conditionem, sed censerentur etiam vocati & gravati cum successivo fideicommissio juxta dictas decisiones 44 & 47. par. 1. rec. 14. præsuppositas in dictis aliis decisionibus 1138. coram Fenis & 91. coram Othobono, quas juxta eundem stylum de quo supra præsupponere oportebat.

Hinc proinde istis decisionibus retentis, dicebam pernecessè resultare inclusionem istorum bonorum sub hoc eodem latiori implicite fideicommissio deducto ex dicta ratione perpetuæ conservationis bonorum ad memoriam testatoris, ac substitutionem familiæ Fulcorum, dum dicta ratio seu dispositio, ut patet ex verbis supra registratis, & quæ percutit reliqua bona cadentia sub hereditate universalis, ac ista cadentia sub prælegato, ideoque nulla videbatur subesse ratio, ob quam in unis, & non in aliis fideicommissum resultaret, ex vulgari axiomate, quod una & eadem dispositio respiciens plura determinabilia debet omnia pariformiter determinare, ac propterea quod, Vel debebant revocari dictæ decisiones, Vel quod eis præsuppositis, pernecessè dandum esset fideicommissum etiam in istis bonis.

Quinimò observabam, nimirum claram videri hujus testatoris voluntatem sub dicto fideicommissio magis ista bona quam reliqua includendi, nedùm quia, ut in factis supponebatur, erant majora & meliora, sed etiam quia erant in patria, & in quibus magis ejus memoriam conservari voluit mediante habitatione continua unius de familia, unde prorsus absonum ac improbabile videbatur, quod reliqua bona minoris qualitatis in exteris locis existentia deberent conservari in familia & sub fideicommissio ordinato ad conservandam testatoris memoriam, ac familiæ honorem, & quod ista meliora & existentia in propria patria, præsertim antiqua domus propriæ habitationis transire possent vel deberent ad penitus extraneos.

Et propterea, verus ac germanus hujus dispositionis intellectus mihi videbatur, quod istud verè & propriè non esset prælegatum contradictorium ab hereditate, à qua formiter abscissa essent bona sub eo comprehensa, sed esset solum quedam destinatio præcipua ac privilegiata portio, quam haberet primogenitus, seu ille, qui capitis domus figuram facturus esset in patria, habiturus domos cum subsidio aliorum bonorum relictorum correspondivè ad ipsam habitationem tanquam per quamdam speciem majoratus ita grossolano modo explicati, dum sæpius dixi istud esse legatum ad favorem habitatorum &c. & sic quod revera non intrarent dicti termini generales super questione prælegati cadentis sub fideicommissio necnè.

Quodque illa verba ad memoriam testatoris, præferant contemplationem agnationis cæteris rela-

tis Rot. dec. 537. num. 9. & decis. 174. num. 4. p. 1. Gioyagnon. conf. 36. lib. 4.

ROMANA FIDEICOMMISSUM DE CAESIIS

PRO
DOMITILLA CÆSIA
CVM
DVCE SILICIS.

Casus decisus per Rotam pro Duce,
concordatus,

An, & quando fideicommissum
bona propria hæredis, vel filii
proprio competentia, Et quomodo
testator gravare possit hæredem
bonis propriis; Et quatenus
quando censetur voluisse,

S Y M M A R I V M.

- 1 Acti series.
- 2 Decisiones causa.
- 3 De punctis cadentibus sub disputatione.
- 4 An secunda dispositio censetur facta in executione primæ seu promissionis de faciendis, vel promissionis diversæ remissionis.
- 5 Promissio de donando, an importet donationem.
- 6 Concedens, vel promittens armatum vel aliter, concedere vel promittere tot bona, quantum dictum præstant.
- 7 Sub prohibitione detractionum, quem veniens.
- 8 De eodem, & quando veniant etiam illæ, quæ non venient.
- 9 Quomodo hic punctus decidi debeat.
- 10 Donatarius non potest retrahere, seu aliter revocare donationem contemplatione matrimonii, num. 12.
- 11 De materia captatoria, & num. 13.
- 12 Declaratur conclusio, de qua num. 10.
- 13 De eadem materia captatoria.
- 14 Testator potest disponere de bonis hæredis, & gravare in bonis propriis.
- 15 Sed hæc voluntas non præsumitur.
- 16 De limitationibus, seu moderatationibus conditionum, qua num. 14.
- 17 Quando clarius invet conclusio, de qua num. 14.

D I S C. CXXXIV.

Contemplatione matrimonii contracta
Federicum Casium, & Palestrinum
nam, promissit Cardinalis Petrus Donatus
derici patris de anno 1579. et facere de
nem tot bonorum, quæ darent annum reditu
scutorum 3. m. cum obligatione effectum
cliam donationem per duos meos antequam